

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W.Ż. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa W.Ż.

przeciwko F. S.A.

o uchylenie uchwał walnego zgromadzenia akcjonariuszy, zakończonej

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 marca 2008 r., sygn. akt [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2009 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt [...],

- 1. oddała zażalenie;**
- 2. przyznaje adwokatowi J.K. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych powiększoną o 22% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Dnia 21 lipca 2008 r. W.Ż. wniósł skargę o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie z jego powództwa przeciwko F. S.A. o uchylenie uchwał walnego zgromadzenia akcjonariuszy. Skarżący zarzucił pozbawienie go udziału w sprawie, nierozpoznanie jego odrębnej apelacji, niepowiadomienie go o zmianie pełnomocnika z urzędu i brak kontaktu ze strony pełnomocnika z powodem oraz działanie pełnomocnika bez uzgodnień z powodem, obrazę zastosowanych w sprawie przepisów kodeksu spółek handlowych, wydanie wyroku przez sędziów Sądu Apelacyjnego Z.C. i I.F., którzy „sprzeniewierzyli się ustawom i Konstytucji RP wydając orzeczenie osłaniające przestępstwo sądowe oraz rabunkową działalność zarządu „D.” i pozbawienie powoda prawa do składania wniosków o wyłączenie wymienionych sędziów.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 18 września 2008 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu podkreślił, że niniejsza skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu z uwagi na brak ustawowej podstawy do jej wniesienia. Skarżący zarzuca nieważność postępowania, brak jest jednakże podstaw, by uznać za zasadne jego twierdzenie, że strona była pozbawiona możliwości obrony swych praw. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący praktycznie nie powołuje żadnych okoliczności, które można by rozpatrywać w kontekście ograniczenia jego praw strony do obrony czy też reprezentowania swoich interesów. Skarżący w toku postępowania korzystał w pełni z przysługujących mu uprawnień. Podnoszona okoliczność, że pełnomocnik skarżącego nie konsultował się z nim, nie może stanowić podstawy do żądania wznowienia postępowania. Ustanowienie pełnomocnika procesowego przez Sąd jest równoznaczne z udzieleniem takiego pełnomocnictwa przez stronę, a działanie na podstawie tego umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. Dlatego ewentualne zaniedbania pełnomocnika procesowego strony nie mogą być uznane za przyczynę nieważności w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 24 lutego 2006 r., II CZ 1/06, niepubl.). Odnosząc

się do podstawy wznowienia wskazanej w art. 401 pkt 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny uznał, że skarżący nie wykazał, żadnych podstaw uzasadniających żądanie wyłączenia sędziów Sądu Apelacyjnego Z.C. oraz I.F. Również zarzut wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie z naruszeniem art. 423 § 2 k.s.h. przez obciążenie W.Ż. kosztami zastępstwa procesowego, co, zdaniem skarżącego, jest konsekwencją obrazy art. 426 k.s.h., nie może być traktowany jako podstawa do żądania wznowienia postępowania.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego skarżący zarzucił naruszenie art. 410 k.p.c. przez merytoryczną ocenę zasadności skargi o wznowienie postępowania, mimo, że przepis ten upoważnia sąd tylko do dokonania formalnej oceny skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu wstępnemu. Przedmiotem badania Sądu na podstawie cytowanego przepisu jest zachowanie terminu oraz stwierdzenie istnienia jednej z ustawowych podstaw wznowienia. Stwierdzenie to nie ogranicza się do badania, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy podana podstawa nie zostanie przez Sąd stwierdzona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9).

Wbrew stanowisku powoda, Sąd drugiej instancji nie badał zasadności skargi o wznowienie postępowania pod względem merytorycznym, lecz dokonał wyłącznie formalnej oceny, czy skarga ta opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. Badania skargi w tym zakresie Sąd dokonał na posiedzeniu niejawnym stosownie do wymagania art. 410 § 1 k.p.c. Żadna zaś ze wskazanych przez powoda okoliczności nie stanowi ustawowej podstawy wznowienia postępowania.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c.).

